

Pravda a dobro

Pokud by se Jan Payne chtěl vrátit k Platónově myšlence „dobra“ jakožto nejvyšší ideje, ale – ve smyslu „negativního platonismu“ nebo méontologie by chtěl tuto ideu zbavit jsoucnosti, musili bychom se tázat, v jakém smyslu by bylo možno pojmut „dobro vůbec“ jako to, co „umožňuje a zakládá“ dobrot každého jednotlivého dobrého. Už z toho je vidět, že předpokladem pro takové pojetí je zcela jiné, od dosavadního běžného chápání naprosto odlišné; a proto by bylo nejprve nutno se zaměřit na problém souvislosti „dobra“ jakožto ryzí nepředmětnosti ke všemu událostnému dění – prostě tak, jak to je uchopeno v méontologické koncepci Pravdy jakožto ryzí nepředmětnosti. Zásadně proti tomu nemám námitek, protože jde konec konců pouze o jiné pojmenování ryzí nepředmětnosti, tedy o záležitost terminologickou. Ovšem jak slovo „pravda“, tak slovo „dobro“ mají některé významy resp. konotace, které po mém soudu takové řešení neobyčejně ztíží. Proto sám nadále zůstávám o pochopení Pravdy jako nejvyšší ryzí nepředmětnosti, protože je navzdory „novosti“ zjevně bližší obecnému chápání (necháme-li stranou předsudečnou adekvaci). Hlavně tu půjde o to, že Pravdu lze snadněji pochopit jako nepředmětnou (nejsoucí) instanci, v jejímž světle se každé konkrétní dobro jeví jako dobro, ale která také má poslední slovo v případě, že jde o nějaké myšlenkové uchopení „dobra vůbec“.

(Písek, 040804-2.)